

Квіти ностальгії

КУПИТИ

У «Квітах ностальгії» ностальгії справді достатньо: спогади з дитинства тут виступають світлим тлом, яке відсвічує не завжди веселі й радісні роздуми про теперішнє та майбутнє. Дитинство, як воно бачиться з віддалі, як воно спогадується (у чомусь, безумовно, ідеалізуючись, у чомусь набуваючи надмірного захвату), лишається місцем щирого й відкритого спостереження, коли зайвими й недоречними є пізніші рефлексії, засновані на знаннях та досвіді. Тому ці описи степу, лінія обрію, схоплена дитячим оком, є таким собі початком, від якого тягнеться решта сюжетів та настроїв. Усе найважливіше й найзнаковіше віднаходиться саме там - у минулому, наскільки далекому, настільки й близькому. Адже йдеться тут про пам'ять, що заснована на повазі та любові - до місць, до людей, до життя. Із передмови Сергія Жадана

Видання здійснено на замовлення Міжнародної літературної корпорації Meridian Czernowitz.

Квіти... ностальгії

Олександра
Ковальова

MERIDIAN CZERNOWITZ
МІЖНАРОДНА ЛІТЕРАТУРНА
КОРПОРАЦІЯ

Олександра Ковальова

Квіти ностальгії

Вірші

Післямова Сергія Жадана

MERIDIAN CZERNOWITZ

2021

Смужка на сході

На сході поволі світлішає смужка весни.
Сон-траву огортають химерні туману кучері,
Бірюзові, легкі, на всі боки закручені,
Й раптом все накриває дощ, рясний-рясний.

Дощ цей сонця не застить, от він був – і нема!
Лиш разочки роси виблискують на гіллі.
Лиш останні краплини вітерець в степу перейма,
А вони розсипаються по масній ріллі.

І виходить сівач, набирає в жмені зерна,
Він бо знає, яка швидкоплинна оця весна
І ця смужка на сході неозначена, нетривка,
І вхопити її не встигає його рука.

Все іще ледь наживлене: обрії і стежки.
Виглядай, кого хочеш, видивляйся із-під руки.
Ще в тугенькому вузлику тулиться все живе,
Що за мить побіжить, полетить, попливе.

Світла смужка на сході душу тобі зігрива.
Ось бруньки набубнявіли, ось підросла трава.
Сніг у балку зійшов і струмком у далеч тече.
Розкіш серця твого, дивне диво твоїх очей...

Зустріч

У далеких степах розцвіла ковила,
Як же довго ти в рідних краях не була!
Ні в гостях, ані подумки, ні уві сні,
Вже нікого немає тут в тебе з рідні,

Лиш густа ковила та кущистий чебрець.
Ген на пагорбі дід випасає овець.
Як усе це збагнути? Як сприйняти тобі? –
Твоя старість сидить на високім горбі,

Випасає овець і тебе вигляда.
Звідкіля і куди збігла часу вода?
Линуть хвилі високі в густій ковилі,
Завмирає душа: стільки зим, стільки літ!

Дід-пастух зупинивсь, поглядає згори:
Чи привидівсь йому оцей гурт дітвори?
Дивно-дивно, він тільки тепер поміча:
В тім гурті несміливе – в віночку – дівча...

Байбачі сні

Ополудні зорали ковилу,
Прогнали байбаків десь світ за очі.
Тепер цей край ніхто любить не хоче.
Хто тут, ті, схоже, не перечать злу.

В цих, що прийшли, в зіницях антрацит,
І гори крейдянні їх не відбілять.
За обрій молоко туманом збігло.
Ці – чисте зло. Не будемо про цих.

Згадаймо тих, що їм Святий Петро
Отари гнав з-за обрію й за обрій.
Лиш де вони? Пощезли, наче обри?
Лишився неба голубий огром.

По голубому сунуть сиві хмари.
Сльозу проронять, а вона скипить.
Сльоза оця і зайва тут, і марна.
Все стихло, вже й трава не шелестить.

Лиш вітер-недосвіт притопче вранці
Сни полохливі байбаків-вигнанців.

Верба

Впливає верба
Із глибокого сну:
Коси в мушлях,
Вистукує ними по дну.
Ще й розочки роси –
На, бери і носи!
Сон – не Лета...
Стій, лети чи пливи,
Кого хочеш зови,
Слухай легіт...

Це верба з мого сну.
Чим я глибше засну,
Тим навкруг просторіш.
Там вітряк на горі,
Там у небі зоря.
Чеше коси верба,
Гарно їй в моїм сні,
Де зоря не згора,
Не стихають пісні.
Вітру пах, шелест віт.
Десь здаля, з-за горба
Впливає верба...

Тернова гілочка

Із гілочки терну
Хтось мені виріже оберіг.
То буде кінь із золотими підковами?
Птах, що небо мережить колами?
Чи звичайний єдиноріг?
Найзвичайнісінький,
Найрідніший?
Рогом співає,
Рогом пише,
Рогом вказує, куди йти.
А йти нам з ним до мети!

Мій оберіг – єдиноріг.
Коли я в руки його візьму,
Забуду про неміч, холод, зиму,
Зневіри прірву, сумнівів мур.
А як не прийде Той, що з різцями,
Що ходить прямо, не манівцями,
Я й так вже не пропаду.

Я гілочку терну собі знайду,
Це й буде мій оберіг.
Звісно, не кінь, не птах, не єдиноріг,
Але від того вдячність моя не тане,
А лиш зростає.
І от вона вже ціле небо перекриває:
Зелений листочок, білий квіт.
І на душі свято, і на цілий рід
Заповіт!

Бузинова весна

По всіх схилах цвіте бузина.
Рвуться в далеч потоки буремні.
І гудуть вони, віщі та древні,
Їм підспівує тихо весна.

І від пісні тієї в тобі
Піднімаються з дна океани,
Затамовані, неподоланні,
І ясніють в сльозі голубій.

Білі хвилі, як біла печаль.
Хто ж тут бачив красу без печалі?
Неба пруг, звідти човник відчалив
І поплив, і розтав на очах...

І вже місяць піднявся на трон
У серпанку, у білій короні.
Йому личить сидіти на троні,
Йому байдуже: яв це чи сон...

* * *

Вовк у степу мене шукав,
Чи вив, чи на свій лад гукав.
Мов сяйво місяця густе,
Його виття вкривало степ.

Своя у кожного рідня.
Тут хтось когось наздоганя
На власний лад, під власний ритм,
Діждавшись слухної пори.

Вовк по степу ступав, мов сон,
Захоплюючи все в полон:
І деревій, і ковилу –
В густе виття, густу імлу.

Вся здобич – сива-сива ніч.
Іду на гук, мов до рідні.
Оце і все, що в мене є:
Найглибше в кожного своє.

Лиш сяйво, срібло, сивина
Й провини рана докучна.
Сувій життя: сукно чи шовк?
І сяє місяць, й виє вовк.

Чиста година

Чиста година – це промінець на брові,
А хто тебе любить, усі і здорові, й живі.
Ніхто не сумує, хай навіть сумної співа.
Й незрима присутність чиясь тобі день зігріва.

Линеш вгору по хвилях,
Ось такий легкий пішохід,
Хвилі – трави похилі,
А ти степом за ними вбрід.
Ти – мураха з мурах, із усіх на землі мурашів,
Та незрима присутність чиєїсь ясної душі
Підніма тебе в небо,
В захмар'я, в пречисту лазур,
Куди піші й безкрилі ніколи не доповзуть!

Ця незрима присутність чиїхось щедрот і тепла.
Жив-не-жив ти на світі,
Та якщо в тебе справді була
Оця чиста година, оцей промінець на брові,
Знай: ти – Божа дитина, і всі твої рідні – живі!

Кінець
безкоштовного
уривку. Щоби
читати далі,
придбайте, будь
ласка, повну
версію книги.

КУПИТИ